

Problemerne omkring 26 ugers reglen forsvinder (den regel, som muliggør, at nogle efter et halvt års arbejde i årevis kan bidrage til familiens levedof med over tusinde kroner om ugen fra arbejdsløshedsdagpenge). Der skal ikke længere være besværligheder eller kontrolforanstaltninger om, hvordan man opgør den indtægt (fra de sidste 12 ugers arbejde), hvoraf understøttelsen beregnes. Ejheller skal man mere strides om, hvordan og hvornår understøttelsesatserne skal dyrtids- og/eller velstandsreguleres. Eller om, hvilke aktiviteter – beskæftigelsesarbejder, kurser, hjemmearbejde, forskning osv. – der har en sådan karakter, at deltagelse deri fører til optjening af dagpengere, som kan udnyttes, når deltagelsen ophører.

Endvidere undgås efter lovforslagets vedtagelse vanskeligheder i form af arbejdsfordelingsordninger eller andet, når et firma ikke har brug for sin normale arbejdskraft i en periode. For eksempel omkring jul eller andre helligdage, ved dårligt vejr eller sæsoner eller på ugedage, hvor der er lav aktivitet. De, der går og venter på indkaldelse til værnepligt eller påbegyndelse af en fortsat uddannelse, får et naturligt indtjeningsstæde. Det samme gælder folk på vej fra ét job til et andet og mennesker, der midlertidigt gerne vil stå delvis af ræset for at få bedre tid til sig selv og/eller familie. Vi får afskaffet de hårde grænser ved overgang til pension og mellem uddannelsessøgende og arbejdsmarked. Daginstitutionreglerne kan saneres. De, der midlertidigt eller varigt har ophold i udlandet (eller Færøerne/Grønland), eller som er på vej ind på arbejdsmarkedet, eller som er gift med (samlever med) selvstændigt næringsdrivende eller har indtægtsgivende hobbyvirksomhed eller bor afsides, kommer ikke mere med de næsten uløselige arbejdsløshedunderstøttelsesproblemer, som de frembyder under det nuværende system.

Når de nuværende pletvise ordninger på fornøftig og styrbar vis samles i ét enkelt hele, forsvinder alt bøvet omkring de kunstige arbejdsforhold, som tilvejebringes gennem projektgruppestatstilskud vedrørende fejluddannede akademikere, beskæftigelsesarbejder, jobskabelse og jobtilbuds-arbejdsløsheds-evighedsmaskinen (skiftevis kunstigt ånderdræt og kvælning) og om, hvordan de skal aflønnes, f.eks. med særsatser for unge under 22 år. Og de evige grænsefejder mellem forskellige fags Akasser kan ikke mere knuse menneskeskæbner. Alle befolkningsgrupper ligestilles over for det offentlige.

Administrationen forenkles massivt. Bl.a. ved at arbejdsdirektorat, landsarbejdsmåned og amtsarbejdsmåned forsvinder. Arbejdsformidlingen effekti-

viseres og billigøres. En stor del af statsunderskuddet bliver vi kvit. Dyneløfteri og stikkeri forsvinder. Der bliver udført masser af samfundsnyttigt arbejde, som nu ligger brak.

Dagpengesystemet skal ikke mere belastes med falsk arbejdsløshed (understøttelsesmodtagere, som reelt ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet og meget vil have sig frabedt at blive anvist arbejde, men som i ly af den reelle arbejdsløshed, der opstod i 1974 og 1975, har kunnet hygge sig som dagpengemodtagere vel vidende, at de arbejdsansøgninger – som de ikke selv ønsker – vil falde inden for de reelt arbejdsløses kredse).

Ved forslaget gennemførelse bringes tvangselementerne over for de arbejdsløse til ophør. Den personlige frihed sættes i højsædet for den enkelte ordentlige medborger. Over for arbejdsduelige mennesker er der grænser for, hvor høj en grad af pyssensseklynkementaltitet der kan udvises, når det gælder at rette landet op efter 22 års misregeri. Den, der ønsker penge fra de offentlige kasser – altså fra de skatteydende medborgere – må affinde sig med, at der fra statens side udvises en vis portion af fasthed.

Selv om folkeretten endnu er så primitivt udviklet på menneskerettighedsområdet, at den mest af alt har karakter af uforpligtende, hul festtalebravadelyrik, er det dog ikke helt uden interesse, at den af Danmark tiltrådte FN-menneskerettighedserklæring i artikel 23 udtaler: »Enhver har ret til arbejde, til frit valg af beskæftigelse, til retfærdige og opnåelige arbejdsvilkår og til beskyttelse mod arbejdsløshed.« Det må være rimeligt at overtræde artikel 23 i mindre omfang, end tilfældet har været i denne Anker Jørgensen-regeringstid.

Lovforslag svarende til nærværende fremsattes som L 252 af 31. maj 1978 (Folketingstidende 1977-78, tillæg A sp. 5363) og L 236 af 10. juni 1980 (Folketingstidende 1979-80 (2. samling), tillæg A sp. 5833). De nåede aldrig frem til 1. behandling. De fulgtes op af L 52 af 29. oktober 1980, som passerede igennem 3 behandlinger (sp. 2836-2861, 7103-7119 og 7376-7379). Folketingets øvrige partiers reaktion på forslaget var så tydelig, at når der kom noget nyt uden for deres sædvanlige trummerum, reagerede de automatisk ved at læse noget helt andet i forslaget end det, der vitterligt står. På det grundlag slog de om sig med argumentløse skældsord, hvor det ene parti ophidsede det andet til at overgå hinanden i at komme nærmest aldeles ugrundede synspunkter om, at forslaget hyldest til privet frihed og social hensyntagen til dem, det kniber for, skulle være belastet med lige præcis det stik modsatte menneskesyn – fascis-